

„De Noé kegyelmet talált az Úr előtt.” Ebben a történetben ez az evangélium: Isten ítéletre készül, de kegyelmet lehet találni nála. Az ítéletnek megvolt az oka: az egész világon eláradt, megnövekedett a bűn, nemcsak Kain, hanem Sét utódai között is. Nemcsak az emberek alaptermészetében, nemcsak időnként elkövetett bűnökben, hanem nyilvánvalóan: „megtelt a föld erőszakoskodással” (6,13): gyilkosságokkal, háborúkkal. Minden ember elpusztult volna, azok is, akik félték Istent – ha Ő nem lépett volna közbe.

„Noé igaz, tökéletes férfiú volt... Istennel járt.” Kegyelmet talált – de nem azért, mert megérdemelte. A saját igazságával ő sem menekülhetett volna meg. Őbenne is volt bűn, de kereste Istent, kereste a kegyelmet – és megtapasztalta, hogy igaz: „keresetek és találtok”.

Isten „megbánta, hogy embert teremtet a földre”, mégis meg akarja menteni. A bűnesetkor valóban nem maradt a földön egy „igaz ember” sem, aki keresné Istent – menekültek, elbújtak előle. Ezzel az ember maga ítélte magát pusztulásra – csak Isten mentheti meg.

Sét fia, Énós idejében kezdték segítségül hívni az Úr nevét (4,26): felismerték, hogy Istennel állnak szemben; abból, hogy Isten mégis megtartotta őket, felismerték, hogy Ő nem akar az ellenségük lenni – és elkezdtek keresni Őt.

Ez azóta is így van: a világ Isten nélkül „működik”, saját maga tűz ki célokat magának, esetleg (de nem feltétlenül) törekszik arra, hogy jobbra tegye magát. De az ember „rájön”, hogy ez jobban sikerül, ha ő maga dönti el, hogy mit tekint jónak, és arra törekszik – de Istent akkor sem tudja megkerülni: amikor halált lát, Istennek a bűn feletti ítéletét látja. Ebből rá kellene jönnie, hogy Isten a bíró – és tőle kellene kegyelmet kérni. Kevesen vannak, akik valóban kérik – és ők valóban meg is menekülnek.

Noé Istennel járt – és aki Istennel jár, azzal Ő beszél. „Azt az embert, aki féli az URat, oktatja ő, hogy melyik utat válassza.” (Zsolt 25,12) Nemcsak a kritikus helyzetekben beszél, amikor az életben maradásom függ tőle (mint Noénak). Velünk is beszél – de mennyit hallunk meg belőle, és hányszor nem veszünk róla tudomást?

Isten beszél Noéval: elmondja, hogy bűnös az ember, hogy ítéletet tart, hogy Noét megmenti, és hogy mit kell tennie Noénak. Így kell hirdetni az evangéliumot: hirdetni kell, hogy az ember bűnös, és Isten most is ítéletre készül. El kell mondani, hogy Isten meg akar menteni, és hogy Krisztusért meg is ment mindenkit, aki hisz benne; válaszolni kell, ha valaki már azt kérdezi: „mit cselekedjem, hogy üdvözüljek”. „Higgy az Úr Jézusban és üdvözülsz...”: nem a cselekedetért menekülsz meg, de a hited rögtön cselekvésre fog indítani. A börtönőrt arra, hogy ellássa Pált és Szilászt és hogy megkeresztelkedjen. Noét arra, hogy megépítse a bárkát úgy, ahogy Isten parancsolta. A mai megtérőket arra, hogy elhagyják a bűneiket (némelyeket azonnal, némelyeket később, ahogy Isten felismerteti velük), hogy Jézust kövessék, tőle tanulják, hogyan lehet az új életben járni – és beszéljenek róla.

„Hit által... Istent félve és tisztelve készítette el a bárkát háza népe megmentésére” (Zsid 11,7) – „üdvözülsz mind te, mind a te háza népe” (ApCsel 16,31). Azzal, hogy megépítette a bárkát, egyrészt megmutatta a hitét, másrészt megmentette a családját, és ők is láthatták, hogy Isten igazságos Bíró, de kegyelmet lehet találni nála.

Nincs megírva, hogy Noé a bárka építése közben „mennyit beszélt”, kiknek tett bizonyosságot arról, hogy Isten özönvizet küld. Lehet, hogy „csendben dolgozott”. Az biztos: csak ők nyolcan mentek be a bárkába. Csak nekik ígérte meg Isten (6,18). „Most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg.” (ApCsel 17,30) Ezért elküldött a világba,

hogy „hirdessük az evangéliumot minden teremtménynek”. Mindenütt ott vagyunk, akik beszélni tudunk Jézusról. Ma azzal lehet „hit által tisztelni Istent”, hogy azt tesszük, amit mond, oda megyünk, ahova vezet – akkor is, ha azt bolondságnak tartják mások.

Noé ugyanezzel a hittel el is ítélte a világot (Zsid 11,7) – mert nem hittek, nem félték Istent, nem keresték a kegyelmet. A hívő magatartása, beszéde ma is ítélet lesz a világnak. Nem úgy, hogy mi fenyegetünk az ítélettel. Úgy, hogy látják, hogy „van másik út”, olyan, amin meg lehet menekülni – de nem akarnak rálépni. „A hitből való igazság örökösévé lett” – mi is. Szó szerint „örökösök” vagyunk: örök életet kaptunk. Azért, mert Isten velünk is szövetséget kötött, amelyben Ő tett meg értünk mindent.

1Móz 8,21–22

„Nem átkozom meg többé a földet az ember miatt, bár gonosz az ember szívének szándéka ifjúságától fogva, és nem irtok ki többé minden élő, ahogyan most cselekedtem. Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka.”